

Sygnatura akt VIII C 1256/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 sierpnia 2021 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi - Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Małgorzata Sosińska-Halbina

Protokolant: st. sekr. sąd. Izabela Bors

po rozpoznaniu w dniu 4 sierpnia 2021 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G.

przeciwko (...) Towarzystwu (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 4.728,32 zł (cztery tysiące siedemset dwadzieścia osiem złotych trzydzieści dwa grosze) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 25 listopada 2020 roku do dnia zapłaty;
2. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.317 zł (jeden tysiąc trzysta siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;
3. nakazuje pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi kwotę 10,79 zł (dziesięć złotych siedemdziesiąt dziewięć groszy) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Sygn. akt VIII C 1256/20

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 8 grudnia 2020 roku powód - (...) Sp. z o.o. z siedzibą w G. wniósł o zasądzenie od strony pozwanej - (...) S.A. z siedzibą w W. kwoty 4.728,32 zł tytułem odszkodowania wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 25 listopada 2020 roku do dnia zapłaty oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód podał, że w dniu 26 czerwca 2020 roku, w wyniku zdarzenia drogowego, został uszkodzony pojazd marki S. (...)

o nr rej. (...) będący własnością poszkodowanego P. K. (1), który zgłosił szkodę w pozwanym zakładzie ubezpieczeń jako odpowiedzialnym z tytułu objęcia odpowiedzialnością OC pojazdu sprawcy zdarzenia. W dniu 14 lipca 2020 roku poszkodowany zawarł z warsztatem (...) Sp. z o.o. Sp.k. zlecenie naprawy. Warsztat sporządził kalkulację naprawy nr (...) i przed przystąpieniem do naprawy przedłożył ją zakładowi ubezpieczeń, który zweryfikował przedłożoną kalkulację. W ocenie warsztatu naprawczego naprawa powinna zostać w całości wykonana według zakresu i kosztów uwzględnionych w kalkulacji wobec czego takiej naprawy dokonał. W oparciu o kalkulację warsztat wystawił na rzecz poszkodowanego właściciela pojazdu fakturę nr (...) z dnia 27 sierpnia 2020 roku na kwotę 15.546,88 zł. P. K. (1) w dniu 14 lipca 2020 roku zawarł z warsztatem naprawczym umowę o przelew przedmiotowej wierzytelności, ten z kolei w dniu 2 października 2020 roku zawarł umowę o powierniczy przelew wierzytelności z powodem - (...) Sp. z o.o. z siedzibą w G.. W dniu 2 października 2020 roku powód wezwał pozwanego do uiszczenia brakującej kwoty

odszkodowania. Pozwany w drodze postępowania likwidacyjnego wypłacił łączną kwotę 10.818,56 zł: 21 lipca 2020 roku zakład ubezpieczeń przyznał odszkodowanie w wysokości 5.659,53 zł, w dniu 26 listopada 2020 roku 4.147,54 zł i w dniu 30 listopada 2020 roku kwotę 1.011,49 zł.

(pozew k. 5-8)

W odpowiedzi na pozew strona pozwana, reprezentowana przez pełnomocnika w osobie radcy prawnego, wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na jej rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Pozwany podniósł, że poszkodowany nie wybierając zakładu naprawczego współpracującego z pozwanym doprowadził do zwiększenia rozmiarów szkody, nadto dotychczas wypłacona poszkodowanemu kwota odszkodowania była adekwatna do wysokości szkody powstałej w wyniku przedmiotowego zdarzenia i zapewniała możliwość przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody.

(odpowiedź na pozew k. 42-45)

Do chwili zamknięcia rozprawy stanowiska stron nie uległy zmianie.

(protokół rozprawy z dn. 10.03.2021 r. k.62-63, protokół rozprawy z dn. 04.08.2021r. k. 86)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Strona pozwana (...) S.A. z siedzibą w W. z tytułu umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, zobowiązana była do naprawienia szkody w mieniu P. K. (2), powstałej w wyniku zdarzenia drogowego, które miało miejsce w dniu 26 czerwca 2020 roku - w wyniku przedmiotowej kolizji uszkodzony został samochód marki S. (...) o nr rej. (...).

Poszkodowany zgłosił szkodę stronie pozwanej w dniu 29 czerwca 2020 roku, która prowadziła postępowanie likwidacyjne pod numerem (...).

(okoliczności bezsporne, oświadczenie sprawcy szkody k. 32, zeznania świadka P. K. (2) w elektronicznym protokole rozprawy z dnia 10 marca 2021 r. - k. 62-63)

Pozwany w dniu 29 czerwca 2020 roku za pośrednictwem poczty elektronicznej przedstawił poszkodowanemu ogólnikową informację o możliwości dokonania naprawy w warsztatach sieci naprawczej (...) oraz poinformował poszkodowanego o obowiązku współpracy z zakładem ubezpieczeń w celu zminimalizowania rozmiarów szkody. Ubezpieczyciel zastrzegł możliwość weryfikacji przedstawionego przez poszkodowanego kosztorysu naprawy w przypadku gdyby poszkodowany nie skorzystał z propozycji naprawy w serwisie naprawczym wskazanym przez pozwanego. Ubezpieczyciel proponował P. K. (2) naprawę auta m.in. w serwisie (...), z którym współpracował, a w którym poszkodowany naprawiał wcześniej auto i nie był zadowolony ze współpracy z tym serwisem.

Poszkodowany, przed zdarzeniem serwisował swój pojazd w (...) Sp. z o.o. Sp. k. w D.. P. K. (2) miał zaufanie do rzetelności i prawidłowości napraw wykonywanych przez ten konkretny serwis. Poszkodowany miał wykupione ubezpieczenie AC w opcji napraw w autoryzowanym serwisie i w razie potrzeby zamierzał korzystać z tego właśnie serwisu.

(wydruk wiadomości e-mail k. 48-51, zeznania świadka P. K. (2) w elektronicznym protokole rozprawy z dnia 10 marca 2021 r. - k.62-63)

W dniu 14 lipca 2020 roku P. K. (2) zawarł z autoryzowanym (...) Sp. z o.o. Sp. k. w D. umowę zlecenia naprawy przedmiotowego pojazdu. W umowie przyjęto stawkę za 1 roboczogodzinę prac blacharsko-mechanicznych i lakierniczych w wysokości 200 zł netto.

(umowa zlecenia naprawy k. 17, zeznania świadka P. K. (2) w elektronicznym protokole rozprawy z dnia 10 marca 2021 r. - k.62-63)

W dniu 14 lipca 2020 roku warsztat naprawczy, jeszcze przed podjęciem naprawy, odnosząc się do ogólnej oferty ubezpieczyciela związanej z zakupem części zamiennych do naprawy uszkodzonego pojazdu, skierował do ubezpieczyciela, za pośrednictwem poczty elektronicznej, zapytanie o szczegóły przedstawionej oferty wnosząc o udzielenie bliższych informacji w określonym terminie, jednocześnie informując że po tym terminie przystąpi do naprawy przedmiotowego pojazdu i organizowania części zamiennych we własnym zakresie. Pozwany nie ustosunkował się do powyższego.

(wydruk wiadomości e-mail na płycie CD k. 33, okoliczności bezsporne)

Dnia 14 lipca 2020 roku poszkodowany P. K. (2) zawarł z (...) Sp. z o.o. Sp. k. w D. umowę przelewu wierzytelności, na mocy której poszkodowany przelał na warsztat naprawczy wierzytelność z tytułu odszkodowania za szkodę w pojeździe marki S. (...) o nr rej. (...), powstałą na skutek zdarzenia z dnia 26 czerwca 2020 roku, przysługującą mu od (...) S.A. z siedzibą w W..

(umowa przelewu wierzytelności z dnia 14 lipca 2020r. k. 19, okoliczności bezsporne)

W dniu 27 sierpnia 2020 roku warsztat naprawczy, w oparciu o sporządzoną kalkulację naprawy nr (...) i przeprowadzoną naprawę, wystawił fakturę VAT nr (...) na kwotę 15.546,88 zł brutto (12.639,74 zł netto), ze stawką za 1 roboczogodzinę prac blacharsko-mechanicznych i lakierniczych ustaloną na kwotę 246,00 zł brutto (200 zł netto) i terminem płatności oznaczonym na 21 dni.

(faktura VAT k. 22-23, kalkulacja naprawy k. 24-30, okoliczności bezsporne)

Dnia 2 października 2020 roku powód zawarł z D.

(...) Sp. z o.o. Sp. k. w D. umowę o powierniczy przelew wierzytelności, na mocy której cedent przelał na cesjonariusza swoje wierzytelności przysługujące mu od (...) S.A. z siedzibą w W. za szkodę komunikacyjną o numerze (...) na pojeździe marki S. (...) nr rej (...), mającą miejsce w dniu 26 czerwca 2020 roku.

(zlecenie do powierniczej umowy o przelew wierzytelności k. 20, umowa przelewu wierzytelności z dnia 2 października 2020 r. k. 21)

Pismem z dnia 2 października 2020 roku powód wezwał pozwanego do zapłaty odszkodowania w wysokości 15.546,88 zł w terminie 14 dni.

W toku postępowania likwidacyjnego pozwany w dniu 21 lipca 2020 roku przyznał poszkodowanemu odszkodowanie za szkodę powstałą na skutek zdarzenia z dnia 26 czerwca 2020 roku w wysokości 5.659,53 zł.

Za pośrednictwem poczty elektronicznej powód w dniu 25 listopada 2020 roku wezwał pozwanego do zapłaty brakującej części odszkodowania - w terminie 6 dni.

Decyzją z dnia 26 listopada 2020 roku pozwany przyznał dopłatę do odszkodowania w kwocie 4.147,54 zł. Następnie decyzją z dnia 30 listopada 2020 roku przyznał kolejną dopłatę do odszkodowania w kwocie 1.011,49 zł.

Łącznie pozwany zakład ubezpieczeń wypłacił kwotę 10.818,56 zł. W pozostałym zakresie ubezpieczyciel odmówił wypłaty odszkodowania.

(wezwanie do zapłaty k. 31; okoliczności bezsporne, na płycie CD k.33: wydruk wiadomości e-mail, zweryfikowana faktura VAT, kosztorys naprawy k.52-53)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił bądź jako bezsporny, bądź na podstawie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, których prawdziwości ani rzetelności ich sporządzenia nie kwestionowała żadna ze stron. Podstawę ustalenia stanu faktycznego stanowił także dowód z przesłuchania świadka P. K. (2).

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

W niniejszej sprawie znajdują zastosowanie zasady odpowiedzialności samoistnego posiadacza mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody statutowane w przepisie art. 436 k.c., oraz – w związku z objęciem odpowiedzialności posiadacza pojazdu obowiązkowym ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej – przepisy ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (t.j. Dz.U. 2013, poz. 392 ze zm.). W kwestii zakresu szkody i odszkodowania obowiązują reguły wyrażone w przepisach ogólnych księgi III Kodeksu cywilnego, tj. przepisy art. 361 § 2 k.c. oraz art. 363 k.c. Zastosowanie w przedmiotowej sprawie znajdują także przepisy Kodeksu cywilnego dotyczące ubezpieczeń majątkowych.

W myśl przepisu art. 822 § 1 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Zgodnie zaś z art. 34 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, zakład ubezpieczeń zobowiązany jest do wypłaty odszkodowania z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Ubezpieczyciel odpowiada w granicach odpowiedzialności sprawcy szkody – odpowiada za normalne następstwa działania bądź zaniechania, z którego szkoda wynikła. Wysokość odszkodowania winna odpowiadać rzeczywistym, uzasadnionym kosztom usunięcia skutków wypadku, ograniczona jest jedynie kwotą określoną w umowie ubezpieczenia (art. 824 § 1 k.c., art. 36 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych).

Ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu (art. 35 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych). Zakład ubezpieczeń w ramach odpowiedzialności gwarancyjnej wynikającej z umowy ubezpieczenia przejmuje obowiązki sprawcy wypadku. Odpowiedzialność zakładu ubezpieczeń nie może wykraczać poza granice odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem, ale również nie może być mniejsza niż wynikła na skutek ruchu pojazdu mechanicznego szkoda.

Poszkodowany w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczeń bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń (art. 19 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, art. 822 § 4 k.c.).

W przedmiotowej sprawie powód (...) Sp. z o.o. z siedzibą w G. dochodził od strony pozwanej odszkodowania z tytułu odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, powołując się na cesje wierzytelności dokonane w dniu 14 lipca 2020 roku oraz kolejno w dniu 2 października 2020 roku, roszczenie zaś obejmowało odszkodowanie z tytułu naprawy uszkodzonego pojazdu.

Między stronami bezsporną była zarówno legitymacja czynna jak i bierna stron postępowania a także, że strona pozwana wypłaciła w postępowaniu likwidacyjnym odszkodowanie w łącznej wysokości 10.818,56 zł. Okoliczności powyższe wynikają zresztą z załączonych przez strony dokumentów, m.in. z umów przelewu wierzytelności, czy decyzji pozwanej nie budzących wątpliwości Sądu i nie kwestionowanych przez strony postępowania.

Kwestią sporną pozostawała wysokość należnego odszkodowania.

Jak wynika z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, warsztat dokonujący naprawy ustalił koszt naprawy na kwotę 15.546,88 zł, natomiast strona pozwana ostatecznie na kwotę 10.818,56 zł i w tej wysokości wypłaciła odszkodowanie. Ubezpieczyciel uznał kwotę naprawy przedstawioną przez zakład naprawczy dokonujący przedmiotowej naprawy za zawyżoną. Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie wynika by między stronami istniał spór co do samej zasadności naprawy pojazdu poszkodowanego.

Przypomnieć należy, że odszkodowanie za szkodę powstałą na skutek zdarzenia komunikacyjnego ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierowcy pojazdu mechanicznego (sprawcy szkody). Dla ustalenia granic odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody koniecznym jest odwołanie się do podstawowych zasad przewidzianych przepisami kodeksu cywilnego (art. 361 i art. 363 § 2 k.c.).

Reguła wyrażona w przepisie art. 361 § 1 k.c. stanowi, że zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. Stosownie zaś do § 2 przepisu art. 361 k.c. naprawienie szkody obejmuje straty, jakie poszkodowany poniósł, a także korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby nie wyrządzono mu szkody. W myśl przepisu art. 363 § 2 k.c. jeżeli naprawienie szkody ma nastąpić w pieniądzu, wysokość odszkodowania powinna być ustalona według cen z daty ustalenia odszkodowania, chyba że szczególne okoliczności wymagają przyjęcia za podstawę cen istniejących w innej chwili. W tym miejscu wskazać należy, że w warunkach gospodarki rynkowej dla obrotu towarowego decydujące znaczenie mają reguły ekonomiczne podaży i popytu, a więc rynek, dlatego też bezsprzecznie podstawą przy obliczaniu wysokości odszkodowania powinny być ceny rynkowe.

Zgodnie również z przyjętym zarówno w doktrynie jak i w orzecznictwie poglądem z kolei pod pojęciem szkody należy rozumieć różnicę pomiędzy stanem majątku poszkodowanego, jaki zaistniał po zdarzeniu wywołującym szkodę, a stanem tego majątku, jaki istniałby, gdyby nie doszło do zdarzenia szkodzącego (tzw. dyferencyjna metoda ustalania szkody). W odniesieniu do szkody komunikacyjnej jest to w praktyce różnica pomiędzy wartością, jaką pojazd przedstawiał w chwili wypadku, a jego wartością po wypadku (por. m.in. wyrok SA w Warszawie z dnia 20 listopada 2014 roku, I Aca 685/14, LEX). Co do zasady wysokość odszkodowania winna odpowiadać kosztom usunięcia wskazanej wyżej różnicy w wartości majątku poszkodowanego (kosztom naprawy uszkodzonego pojazdu). Podmiot odpowiedzialny jest zobowiązany zwrócić poszkodowanemu wszelkie celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki poniesione w celu przywrócenia poprzedniego stanu samochodu, do których należy zaliczyć w zasadzie także koszt nowych części i innych materiałów (por. wyrok SN z dnia 20 października 1972 roku, II CR 425/72, OSNCP 1973, nr 6, poz. 111). Wyjaśnienia wymaga ponadto, że zgodnie z ugruntowanym orzecznictwem Sądu Najwyższego (por. m.in. wyrok z dnia 12 kwietnia 2018 roku, II CNP 43/17, L.; postanowienie z dnia 12 stycznia 2006 roku, III CZP 76/05, L.), koszt naprawy uszkodzonego w wypadku komunikacyjnym pojazdu, nieprzewyższający jego wartości sprzed wypadku, nie jest nadmierny w rozumieniu art. 363 § 1 k.c. Wyrażając ten pogląd Sąd Najwyższy przypominał, że w odniesieniu do ubezpieczenia OC zastosowanie znajduje zasada pełnego odszkodowania, przy czym suma pieniężna wypłacona przez ubezpieczyciela nie może być wyższa od poniesionej szkody. Godzi się również przypomnieć, że poszkodowany jest w pełni uprawniony do naprawy rzeczy poprzez zastosowanie części nowych i oznaczonych logo producenta, a nie tzw. zamienników. Zastosowanie elementów oryginalnych pochodzących od oznaczonego producenta jest ściśle związane z możliwością naprawy uszkodzonego samochodu w warsztacie autoryzowanym przez producenta pojazdu, z korzystania usług, którego nie można w żadnym razie pozbawić poszkodowanego.

Podkreślić w tym miejscu również należy, za Sądem Najwyższym, że „poszkodowanemu przysługuje wybór odpowiedniego warsztatu naprawczego, któremu powierzy on dokonanie naprawy uszkodzonego pojazdu”. Wybierając konkretny warsztat, poszkodowany może się kierować m.in. ich fachowością, rzetelnością technicznej obsługi i poziomem prac naprawczych (por. uchwała SN z 13.06.2003 r., III CZP 32/03, OSNC 2004, nr 4, poz. 51).

Skoro zatem P. K. (1) jeszcze przed zdarzeniem naprawiał przedmiotowy pojazd w serwisie (...)... i był zadowolony z jego usług, nie budziła w nim żadnych zastrzeżeń jakość wykonywanych przez ten zakład napraw, wykupił on ubezpieczenie AC w wariantcie umożliwiającym naprawę pojazdu w autoryzowanym serwisie, z którego w razie potrzeby

zamierzał skorzystać oddając samochód do naprawy do D. (...), trudno byłoby pozbawić go - jako poszkodowanego prawa wyboru tego właśnie zakładu naprawczego. Tym bardziej, że posiadał on negatywne doświadczenia z innym serwisem, współpracującym z pozwanym i przez niego polecanym. Takie działanie poszkodowanego nie może być utożsamiane ze zwiększeniem szkody i przejawem nielojalnego zachowania względem zakładu ubezpieczeń. Wręcz odwrotnie, są to obiektywne i racjonalne kryteria z punktu widzenia poszkodowanego, którymi jak wskazał sam pozwany w odpowiedzi na pozew (k. 44) ten powinien się kierować dokonując wyboru zakładu naprawczego.

Jeszcze raz podkreślić należy, że poszkodowany, w tym także poszkodowany właściciel pojazdu używanego, ma prawo wyboru zarówno miejsca, w którym zostanie przeprowadzona naprawa jego pojazdu jak i zastosowanych elementów oraz materiałów. Pokrzywdzony nie ma przy tym obowiązku poszukiwania zakładu naprawczego oferującego najtańszą naprawę (por. wyrok SN z dnia 25 kwietnia 2002 roku, I CKN 1466/99, OSNC 2003/5/64). Odmienne stanowisko skutkowałoby w zasadzie częściowym przerzuceniem ciężaru przywrócenia rzeczy do stanu poprzedniego na poszkodowanego. Do takiego obciążenia poszkodowanego skutkami zawinionego działania sprawcy szkody lub innej osoby odpowiedzialnej cywilnie za tę szkodę nie ma jednak uzasadnionej podstawy prawnej. Przywrócenie, bowiem rzeczy uszkodzonej (także używanej) do stanu poprzedniego polega na doprowadzeniu jej do stanu używalności w takim zakresie, jaki istniał przed wyrządzeniem szkody. Oczywiście poszkodowany w zdarzeniu drogowym powinien współpracować z zakładem ubezpieczeń i dążyć do minimalizacji rozmiarów szkody, to jednak zasada ta nie może oznaczać ograniczenia jego uprawnień. Narzucanie poszkodowanemu gdzie i za ile ma naprawić pojazd niespornie niweczyłoby jego uprawnienie odnośnie wyboru sposobu likwidacji szkody.

Podkreślić również należy, że zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego 7 sędziów z dnia 12 kwietnia 2012 r. III CZP 80/11, to Zakład ubezpieczeń winien wykazać, że taka naprawa prowadzi to do wzrostu wartości pojazdu, czego jednak w sprawie nie wykazał.

W niniejszej sprawie nie budziło wątpliwości, że dokonano naprawy przedmiotowego pojazdu, nadto zakład naprawczy wystawił z tego tytułu fakturę VAT. W fakturze tej stawka za rbg została ustalona na kwotę 200 zł netto, która to kwota obowiązuje w zakładzie naprawczym, z usług którego jeszcze przed zdarzeniem korzystał poszkodowany. Podkreślić również w tym miejscu należy, że zakład ten jeszcze przed przystąpieniem do naprawy występował do ubezpieczyciela z prośbą o udzielenie bliższych informacji dotyczących jego propozycji zakupu części potrzebnych do naprawy pojazdu poszkodowanego, wskazując że po upływie wyznaczonego terminu podejmie naprawę pojazdu. Zakład ubezpieczeń nie odpowiedział na powyższe. Tym samym już choćby z tego powodu nie sposób zweryfikować oferty zakładu współpracującego z ubezpieczycielem do naprawy wykonanej przez wybrany przez poszkodowanego zakład naprawczy. Pomimo tej wiedzy pozwany nie przedsięwziął żadnych działań, aby przedstawić poszkodowanemu konkretnej, spersonalizowanej oferty. W konsekwencji zdaniem Sądu nie można stawiać poszkodowanemu zarzutu, że nie współpracował z ubezpieczycielem w celu minimalizacji rozmiaru szkody. Pozwany poprzestając na częściowej informacji odnośnie zakupu takich części, a także ignorując wiadomości przesłane przez serwis naprawczy, nie tylko zachował się nieprofesjonalnie, ale przede wszystkim nielojalnie w stosunku do poszkodowanego, który poniósł szkodę nie z własnej winy. Dlatego też Sąd uznał, że pozwany pozbawił się po pierwsze możliwości zweryfikowania stawek przyjętych przez D. (...), po drugie prawa do ich późniejszego kwestionowania.

Zauważyć również należy, że stawka za robociznę przyjęta przez D. (...), nie jest aktualnie odbiegającą od przyjmowanych przez inne analogiczne zakłady naprawcze. Powyższe wynika choćby z załączonego do pozwu zestawienia wyników analizy rynku usług jak przedmiotowego zakładu naprawczego co do stawek za rbh (k. 33), których wyniki korespondują z wiedzą Sądu powziętą w wielu analogicznych sprawach jak niniejsza, w których przeprowadzany był dowód z opinii biegłego sądowego.

Reasumując jeśli w ocenie pozwanego stawka ta nie miała rynkowego charakteru i była zawyżona, to winien on to wykazać. Obowiązkiem pozwanego, który zakwestionował wysokość szkody, w sytuacji przedłożenia dokumentacji jak w przedmiotowej sprawie, w szczególności wystawionej za naprawę pojazdu FV jest bowiem udowodnienie, że wysokość szkody, wynikająca z dowodów zaferowanych przez powoda jest zawyżona, a przyjęta stawka za

rbg w istotny sposób odbiega od stawek stosowanych na rynku. Udowodnieniu podlegają fakty, a nie ich brak. W przedmiotowej sprawie, wobec zaoferowanego przez powoda materiału dowodowego, to nie powód winien udowodniać, że poniesione koszty naprawy nie są zawyżone. W przypadku, gdy jak w niniejszej sprawie, naprawa odbywa się w autoryzowanym serwisie naprawczym, a roszczenie dotyczy refundacji poniesionych kosztów naprawy, powinnością powoda jest udowodnienie, że koszty w określonej wysokości powstały. Udowodnienie tego jest możliwe np. w oparciu o dokumenty (umowy, rachunki, faktury) i nie jest konieczne zasięgnięcie opinii biegłego w tej kwestii. Jak wyjaśnił Sąd Okręgowy w Łodzi w wyroku z dnia 5 lipca 2017 roku (III Ca 752/17, L.), dopiero gdy pomiędzy stronami procesu wywiąże się spór co do relacji poniesionych kosztów do kosztów rynkowych może być potrzebne zasięgnięcie opinii biegłego. Wówczas – zgodnie z art. 6 k.c. - ciężar dowodu spoczywa na stronie, która chce dowieść, że koszty poniesione przez poszkodowanego zostały zawyżone, zatem na pozwanym.

W realiach niniejszej sprawy to pozwany zaniedbał swoich obowiązków procesowych, a w konsekwencji to dla niego powstały negatywne skutki procesowe. Jednocześnie nie budzi wątpliwości, że powód składając zlecenie naprawy pojazdu, składając kosztorys, z którego wynika jakie konkretnie czynności naprawcze i dodatkowe zostały podjęte, ile roboczogodzin zajęły oraz jaka była ich wartość, wreszcie przedkładając fakturę opiewającą na kwotę zgodną z kwotą oznaczoną w kosztorysie naprawy, wykazał, że w związku ze zleconą naprawą wykonał wszystkie te czynności oraz ich koszt. Samo oświadczenie pozwanego, iż kwestionuje ten fakt jest niewystarczające do przyjęcia, że twierdzenia powoda nie odpowiadają prawdzie, zwłaszcza w sytuacji, gdy oświadczenie to nie jest poparte jakimikolwiek dowodami. Znamienne jest, że pozwany kwestionując wysokość szkody, w tym stawkę za rbg na poziomie 200 zł netto i wywodząc, iż nie ma ona rynkowego charakteru, nie dostarcza jakichkolwiek dowodów na poparcie własnych twierdzeń.

W konsekwencji Sąd uznał, że pozwany nie zdołał wykazać, że powód dokonał naprawy pojazdu stosując stawki za rbg wykraczające poza poziom stawek rynkowych a szkoda przez niego poniesiona odpowiada wartości wypłaconego odszkodowania.

Skoro zatem koszt naprawy samochodu poszkodowanego został obiektywnie ustalony na kwotę 15.546,88 zł brutto, a ubezpieczyciel wypłacił do tej pory 10.818,56 zł brutto – powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Biorąc powyższe pod rozwagę, na mocy powołanych wcześniej przepisów prawa Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.

Orzeczenie w przedmiocie odsetek ustawowych wynika z treści

art. 359 i 481 k.c. które to zostały zasądzone zgodnie z żądaniem powoda: tj. odsetki ustawowe za opóźnienie od dnia 25 listopada 2020 r. do dnia zapłaty.

Termin wymagalności świadczeń przysługujących poszkodowanemu od zakładu ubezpieczeń z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów określa art. 14 ust. 1 ustawy, zgodnie z którym zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. W przypadku gdyby wyjaśnienie w terminie, o którym mowa w ust. 1, okoliczności niezbędnych do ustalenia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania okazało się niemożliwe, odszkodowanie wypłaca się w terminie 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe, nie później jednak niż w terminie 90 dni od dnia złożenia zawiadomienia o szkodzie, chyba że ustalenie odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania zależy od toczącego się postępowania karnego lub cywilnego (art. 14 ust. 2 ustawy). Niespełnienie świadczenia w terminie powoduje po stronie dłużnika konsekwencje przewidziane w art. 481 § 1 k.c., zgodnie z którym, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie (§ 2 art. 481 k.c.). Skoro zatem poszkodowany zgłosił pozwanemu szkodę już w dniu 29 czerwca 2020 roku, precyzując ją kwotowo wezwaniem z dnia 2 października 2020 roku powództwo zasługiwało na uwzględnienie również w tym zakresie.

Orzeczenie o kosztach procesu Sąd wydał na podstawie przepisu art. 98 k.p.c., obciążając stronę pozwaną obowiązkiem zwrotu wszystkich kosztów procesu w kwocie 1.317 zł, na które składają się: opłata sądowa od pozwu, koszty zastępstwa procesowego oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa.

Na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2002 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t.j. Dz. U. z 2010 r. Nr 90, poz. 594 z późn. zm.) Sąd stosownie do wyniku nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi nieuiszczone koszty sądowe obejmujące zwrot kosztów podróży świadka w kwocie 10,79 zł.